

ligere forklaret dette, idet han mente, at hvis vi kom ind paa andre Spørgsmaal end dem, der her foreligge, vilde man komme ind paa saa stort et Omraade, ind paa saa mange Spørgsmaal, at man ikke vilde kunne faa det hele gennemført. Jeg tror nu ikke, Sagen vil stille sig saaledes. Hvorfor skulde man ikke kunne komme noget videre end til det, her er foreslaaet, selv om man ikke gaar til en fuldstændig Revision af Fattigloven? Navnlig § 61 i Fattigloven indeholder jo dog mere, saaledes at den meget vel kan udvides alene for sig, hvorved der kan bringes et yderligere Fremskridt ind i Loven end det, der her er foreslaaet. Det, det for mig kommer an paa, er, om der er Villie til Stede her i dette Ting til at gennemføre mere. Hvis der er det, kan jeg ikke tænke mig, at der fra det andet Tings Side vil blive rejst saadanne Indvendinger derimod, at det ikke kunde blive gennemført, og jeg synes virkelig, at vi her fra Folketingets Side skulde se videre paa dette Spørgsmaal, end Lovforlaget gør.

Jeg skal tillade mig at gøre nogle Bemærkninger til de to enkelte Paragrafer. Jeg anerkender, at det er rigtigt, hvad der bestemmes i § 1, at man faar Lovhjemmel for at lade Udlændinge forblive her i Landet, naar Forholdene tale derfor, og at Ministeren faar Bemyndigelse til at tage Beslutning herom, samt at saadanne Personers Forsørgelse betaales af Statskassen derved, at vedkommende Kommune faar sine Udgifter dertil refunderede af denne. Man har imidlertid talt om dette Spørgsmaal udelukkende ud fra det Synspunkt, at her er Tale om Udlændinge, altsaa saadanne, der ere fødte i Udlandet og komne hertil, have faaet Arbejde her og derefter have levet her i en længere Aarrække. Saadanne Folk ere ganske sikkert, som det er skildret fra forskellige Sider, voksede saaledes sammen med Befolkningen her, at de egentlig ere blevne danske, og de vilde komme ind under højst uheldige Forhold, hvis de bleve sendte tilbage til deres Fødeland, idet de derved vilde komme ind under Forhold, som vare blevne dem ganske fremmede.

Men hermed ere vi ikke færdige med dette Spørgsmaal. Thi den Omstændighed, at der til at have Forsørgelsesret her i Landet kræves Indfødsret, rækker jo betydeligt videre. Ved den nuværende Lov om Indfødsret bestemmes det vel, at en

udenlandsk Kvinde, der gifter sig med en dansk Mand, derved opnaar dansk Indfødsret uden at behøve at ansøge derom, men paa den anden Side bestemmes det ogsaa, at den danskfødte Kvinde, der gifter sig med en Udlænding, derved mister sin danske Indfødsret, og de danskfødte Børn, der ere fødte af fremmede Forældre, faa ikke Indfødsret, saa længe de ere Børn og skulle forsørges af deres Forældre. Naar nu en saadan Kvinde bliver Enke og maaske har en stor Børneflokk, har hun ikke noget Hjemsted her i Landet, og hun kan da udvises. Det er da højst ubehageligt for vedkommende Kommune enten at skulle lade hende falde Kommunen til Byrde — hvad den i og for sig ikke en Gang er berettiget til — eller at skulle foretage en saadan Handling at udvise hende. Jeg skal oplyse, hvor grelt noget saadant kan forme sig. Man saa for nogen Tid siden i Bladene, at en dansk Kvindeovre i Aalborg havde giftet sig med en Kineser. Nu kunde man tænke sig, at hun om nogle Aar blev Enke og maaske sad med en stor Børneflokk. Hvis hun nu var trængende, kan enhver tænke sig, hvorledes hun vilde være stillet, hvis hun skulde sendes ud af Landet og sendes over til Kina.

Det er altsaa en meget alvorlig Sag, vi her staa overfor. Jeg er ganske paa det rene med, at det, der foreslaas her i § 1, er fuldt ud paa sin Plads, saa meget mere, som det i Fattiglovens § 23 udtrykkelig slaas fast, at hvis der ikke er afsluttet Traktat med vedkommende Stat eller andre særlige Forhold, som ere nævnte i Paragraffen, ere til Stede, kan en Udlænding ikke faa Forsørgelsesret her i Landet. Dette have altsaa Kommunerne at holde sig til, og derfor er det ret naturligt, at Kommunerne, naar saadanne Folk komme i Trang, til Trods for, at de ikke ønske at udvise dem, maa gøre det, naar de koste dem for meget. Hidtil har Forholdet været dette, at Kommunen i saadanne Tilfælde, hvor den har besluttet at udvise en trængende, har henstillet til Ministeriet, om Hjemsendelse skulde finde Sted, og Ministeriet har da — hvilket jeg anerkender som noget fortjenstfuldt — i mange Tilfælde skønnet, at Udvisningen ikke skulde finde Sted. Paa den anden Side kan det ikke bestrides, at adskillige Kommuner i Landet have følt, at det vilde være uretfærdigt og urigtigt at udvise de paagældende, og de have derfor til Trods for, at de ingen Hjemmel have haft til at forsørg